

Aansprakelijkheid WSNP-bewindvoerder. Wanneer is de WSNP-bewindvoerder in zijn hoedanigheid tegenover derden aansprakelijk?

Hof Arnhem-Leeuwarden 27-02-2018, ECLI:NL:GHARL:2018:1911

Essentie

Aansprakelijkheid WSNP-bewindvoerder.

Wanneer is de WSNP-bewindvoerder in zijn hoedanigheid tegenover derden aansprakelijk? Dient voor de beantwoording van die vraag ook aansluiting te worden gezocht bij de Maclou-norm?

Samenvatting

De WSNP-bewindvoerder in deze zaak brengt een verkoopprospectus uit met gegevens over uit de boedel van de schuldsanering te koop aangeboden goederen. Het gaat daarbij om een bedrijfspand, inventaris en voorraden. Gegadigden worden uitgenodigd om een bod te doen. In het prospectus behoudt de bewindvoerder zich het recht voor om alle biedingen van de hand te wijzen. Het prospectus bevat verder het voorbehoud dat verkoop geschiedt met toestemming van de rechter-commissaris en pandhouders. De goederen worden in eerste instantie door de bewindvoerder aan geïntimeerde gegund, maar de rechter-commissaris verleent voor die verkoop geen toestemming. Geïntimeerde brengt vervolgens een nieuw, en tegelijkertijd, hoogste bod uit. De bewindvoerder besluit echter om niet tot gunning over te gaan en verkoopt de goederen onderhands aan de vader van saniet. Geïntimeerde stelt daarop de bewindvoerder aansprakelijk. De kantonrechter oordeelt dat de bewindvoerder in zijn hoedanigheid (q.q.) onzorgvuldig jegens geïntimeerde heeft gehandeld door daags na het afblazen van de gunning een onderhands traject te starten met de vader van saniet en geïntimeerde – als hoogste bieder – zonder toekenning van enige vergoeding van nodeloos gemaakte kosten te passeren. In hoger beroep komt de bewindvoerder tegen dit oordeel op. Geïntimeerde stelt geen incidenteel appel in, zodat het oordeel dat de bewindvoerder niet in persoon aansprakelijk is in hoger beroep een gegeven is. In hoger beroep gaat het alleen om de vraag of de bewindvoerder in zijn hoedanigheid aansprakelijk is.

Hof: In art. 316 lid 1 Fw is bepaald dat de bewindvoerder is belast met het toezicht op de naleving door de schuldenaar van diens verplichtingen die uit de schuldsaneringsregeling voortvloeien en het beheer en de vereffening van de boedel. Het artikel stemt in hoofdlijnen overeen met art. 68 Fw waar de taak van de curator in faillissement is beschreven. Om die reden zoekt het hof voor de beantwoording van de vraag wanneer een WSNP-bewindvoerder aansprakelijk is aansluiting bij de maatstaf voor aansprakelijkheid van de faillissementscurator zoals die in de rechtspraak van de Hoge Raad is ontwikkeld. (...) De aansprakelijkheid van de curator in zijn hoedanigheid dient te worden beoordeeld aan de hand van art. 6:162 BW. Dit betekent dat sprake moet zijn van een onrechtmatige daad bestaande uit een inbreuk op een recht of een doen of nalaten in strijd met een wettelijke plicht of de maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm, die aan de curator kan worden toegerekend. Algemeen wordt aangenomen dat het voor de hand ligt daarbij aansluiting te zoeken bij de maatstaf van het Maclou-arrest, met dit verschil dat voor de persoonlijke aansprakelijkheid ook is vereist dat de curator persoonlijk een verwijt van zijn handelen kan worden gemaakt. Daarvoor is vereist dat de curator heeft gehandeld terwijl hij het onjuiste van zijn handelen inzag dan wel redelijkerwijze behoorde in te zien (zie ook HR 5 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:199). Het hof stelt dat het de bewindvoerder vrijstond niet aan geïntimeerde te gunnen, nu de bevoegdheid tot gunning uitdrukkelijk werd voorbehouden. Dat wordt niet anders doordat in een eerder stadium wel aan geïntimeerde was gegund. De rechter-commissaris had immers met zijn beschikking door die beslissing een streep gehaald waarna een nieuwe situatie was ingetreden. (...) De kern van het verwijt van geïntimeerde is dat de bewindvoerder onrechtmatig heeft gehandeld door na het afbreken van de gunningsprocedure, zonder toekenning van schadevergoeding aan geïntimeerde, alleen met D. sr. verder te onderhandelen en met hem te contracteren. Geïntimeerde grondt dat verwijt op de stelling dat hij de hoogste bieder was en dat (een van) de door de bewindvoerder aangevoerde reden(en) om niet aan hem te gunnen en de gunningsprocedure af te breken, te weten dat DA Retail als pandhouder te kennen zou hebben gegeven dat zij niet bereid was om haar pandrecht bij een verkoop aan geïntimeerde vrij te geven, pas "achteraf is opgekomen" (...) De bewindvoerder heeft dat gemotiveerd betwist. (...) Daarmee is deze gestelde omstandigheid niet komen vast te staan. Daargelaten kan worden de vraag of, indien deze omstandigheid wel zou zijn komen vast te staan, dit voldoende zou zijn geweest om te oordelen dat de bewindvoerder in dat geval onrechtmatig zou hebben gehandeld door na de beslissing om niet te gunnen onderhands aan D. sr. te verkopen zonder schadeloosstelling van geïntimeerde. Het hof herhaalt (...) dat aan de bewindvoerder, voor zover hij niet gebonden is aan regels, een ruime mate van vrijheid toekomt. Hij dient zich te richten op het belang van de boedel, maar het is in beginsel aan zijn inzicht overgelaten op welke

wijze en langs welke weg dat belang het beste kan worden gediend. Hetzelfde geldt voor de wijze waarop hij rekening houdt met andere bij het beheer en de afwikkeling van de boedel tegenstrijdige belangen en ze tegen elkaar afweegt. Gesteld noch gebleken is dat de bewindvoerder na zijn beslissing om niet te gunnen gebonden was aan regels ten aanzien van de vraag hoe verder te handelen. De door geïntimeerde voorgestelde routes waren ongetwijfeld in zijn belang geweest, maar het hof ziet niet in dat de bewindvoerder, die het belang van de boedel moest dienen en die daarbij een grote mate van vrijheid had, onrechtmatig jegens geïntimeerde heeft gehandeld door te handelen zoals hij heeft gedaan. Het enkele gegeven dat geïntimeerde tijdens de gunningsprocedure de hoogste bieder was geweest, is daartoe onvoldoende. (...)

Verwant oordeel

Zie ook:

- HR 16 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU4204, RAV 2012/25, RI 2012/46, NJ 2012/515 (*Prakke/Gips*);
- A-G Spier in zijn conclusie voor HR 9 juli 2010, ECLI:NL:PHR:2010:BM3919;
- A-G Timmerman in zijn conclusie voor HR 19 december 2003 (*Mobell*), ECLI:NL:PHR:2003:AN7817;
- HR 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047 (*Maclou*);
- Rb. Overijssel 19 augustus 2015, ECLI:NL:RBOVE:2015:4282.

Zie anders:

- Rb. Overijssel 19 augustus 2015, ECLI:NL:RBOVE:2015:4282;
- E.M. van Orsouw, 'De persoonlijke aansprakelijkheid van de faillissementscurator: is er eindelijk (volledige) duidelijkheid?', *MvV* 2012, p. 65-73 (afl. 3);
- P.S. Bakker en R. de Graaff in *Groene Serie Onrechtmatige daad II.2.7.5.2 Aansprakelijkheid q.q. en pro se* (bijgewerkt t/m 2-2-2017).

Wenk

In deze kwestie laat het hof zich allereerst in algemene bewoordingen uit over de vraag wanneer een WSNP-bewindvoerder (persoonlijk) aansprakelijk is. Het hof zoekt daarvoor aansluiting bij de rechtspraak die de Hoge Raad heeft ontwikkeld voor de (persoonlijke) aansprakelijkheid van de faillissementscurator, omdat de taak van de WSNP-bewindvoerder volgens het hof op hoofdlijnen overeenstemt met die van een faillissementscurator. In lagere rechtspraak gebeurt dit ook (zie onder meer Rb. Overijssel 19 augustus 2015, ECLI:NL:RBOVE:2015:4282).

De Hoge Raad heeft in een tweetal arresten de maatstaf voor persoonlijke aansprakelijkheid van de faillissementscurator gegeven. Het gaat hierbij om de zogenaamde "Maclou-norm" (vgl. onder 'Zie ook' HR 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047 en HR 16 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU4204 (*Prakke/Gips*)). Deze norm houdt kort gezegd in dat de faillissementscurator persoonlijk aansprakelijk kan zijn als hij niet de zorgvuldigheid in acht heeft genomen die in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht. Voor persoonlijke aansprakelijkheid van een faillissementscurator is een persoonlijk verwijt nodig. Daarvan is eerst sprake op een moment dat de curator heeft gehandeld, terwijl hij het onjuiste van zijn handelen inzag c.q. redelijkerwijze behoorde in te zien. Hiervan zal niet snel sprake zijn. Dat hangt samen met de grote mate van beleidsvrijheid die de curator – voor zover hij bij de uitoefening van zijn taak niet aan regels is gebonden – geniet. De hier bedoelde vrijheid voor de faillissementscurator, die geldt in het geval hij actief de boedel te gelde maakt, dient terughoudend getoetst te worden (vgl. onder 'Zie ook' HR 16 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU4202 (*Prakke/Gips*)). Daarbij mag echter niet uit het oog worden verloren dat in de systematiek van de Faillissementswet – waarbij kort gezegd pas na de verificatievergadering met het intreden van de staat van insolventie (art. 173 Fw) de curator mag overgaan tot liquidatie van het actief – de curator bij de in de praktijk gebruikelijke snelle verkoop van het actief direct na het uitspreken na het faillissement aan veel (toestemmings)regels is gebonden. De WSNP-bewindvoerder hoeft niet te wachten op de verificatievergadering en mag direct overgaan tot vereffening van de boedel. Verder is in de WSNP uitgangspunt dat de bewindvoerder onderhands verkoopt (met dien verstande dat hij voor verkopen boven de € 2.000 toestemming van de rechter-commissaris nodig heeft), terwijl de faillissementscurator in beginsel via een openbare verkoop dient te liquideren en voor onderhandse verkoop dus altijd toestemming van de rechter-commissaris nodig heeft.

Bij persoonlijke aansprakelijkheid dient de WSNP-bewindvoerder met zijn eigen vermogen op te komen voor de door hem veroorzaakte schade. Dat is anders indien sprake is van aansprakelijkheid van de WSNP-bewindvoerder in zijn hoedanigheid (q.q.). In dat geval moet de vraag worden beantwoord of de boedel voor een bepaald handelen van de bewindvoerder in zijn hoedanigheid aansprakelijk is. Die aansprakelijkheid leidt tot een boedelschuld.

Het hof overweegt dat algemeen wordt aangenomen dat het voor de hand ligt om ook in het geval van aansprakelijkheid van de faillissementscurator in zijn hoedanigheid (en in het verlengde daarvan: de WSNP-bewindvoerder in zijn hoedanigheid) bij de Maclou-norm aan te sluiten, met dit verschil dat dan geen persoonlijk verwijt nodig is. Dit is evenwel geen algemeen gedachtegoed. A-G Timmerman wees er in zijn conclusie voor het *Mobell*-arrest op dat de Maclou-norm

– behoudens het vereiste van het persoonlijke verwijt – ook van toepassing is op de curator in zijn hoedanigheid (zie ECLI:NL:PHR:2003:AN7817). Andere auteurs menen dat voor de vraag of een faillissementscurator in zijn hoedanigheid een onrechtmatige daad pleegt, zijn handelen getoetst dient te worden aan de ‘normale’ onrechtmatige daad-vereisten van art. 6:162 BW (zie hiervoor de onder ‘Zie anders’ aangehaalde literatuur, maar overigens bijvoorbeeld ook ECLI:NL:RBOVE:2015:4282). In het geval getoetst wordt aan die ‘normale’ onrechtmatige daad, dient het handelen van de faillissementscurator beoordeeld te worden aan de hand van dezelfde regels die voor andere deelnemers aan het maatschappelijk verkeer gelden en kan toerekening (ook) plaatsvinden op basis van de verkeersopvattingen. Overigens is maar de vraag of toetsing aan deze maatstaf tot een andere uitkomst van de onderhavige zaak had geleid. Gelet op de voorbehouden in het verkoopprospectus lijkt dat niet het geval.

Partij(en)

Inzake

De bewindvoerder in persoon en in zijn hoedanigheid van bewindvoerder in de wettelijke schuldsaneringsregeling van appelland, in eerste aanleg: gedaagde, adv. mr. J.H. van der Meulen, tegen

Geïntimeerde h.o.d.n. Markthal Hollum, geïntimeerde, in eerste aanleg: eiser, adv. mr. T. Binnema.

Uitspraak

Hof, locatie Leeuwarden:

(...)

4. De beoordeling van de grieven en de vordering in hoger beroep

4.1

Het hof stelt het volgende voorop. In artikel 316 lid 1 van de Faillissementswet (Fw) is bepaald dat de bewindvoerder is belast met het toezicht op de naleving door de schuldenaar van diens verplichtingen die uit de schuldsaneringsregeling voortvloeien en het beheer en de vereffening van de boedel. Het artikel stemt in hoofdlijnen overeen met artikel 68 Fw waar de taak van de curator in faillissement staat beschreven. Om die reden zoekt het hof voor de beantwoording van de vraag wanneer een WSNP-bewindvoerder aansprakelijk is aansluiting bij de maatstaf voor aansprakelijkheid van de faillissementscurator zoals die in de rechtspraak van de Hoge Raad is ontwikkeld.

Als maatstaf voor *persoonlijke* aansprakelijkheid van de curator geldt dat die moet worden aangenomen indien de curator niet de zorgvuldigheid in acht heeft genomen die in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht (Hoge Raad 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047, *Maclou* en Hoge Raad 16 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU4204). Als uitgangspunt heeft daarbij te gelden dat aan de bewindvoerder, voor zover hij niet gebonden is aan regels, een ruime mate van vrijheid toekomt. Hij dient zich te richten naar het belang van de boedel, maar het is in beginsel aan zijn inzicht overgelaten op welke wijze en langs welke weg dat belang het beste kan worden gediend. Hetzelfde geldt voor de wijze waarop hij rekening houdt met andere bij het beheer en de afwikkeling van de boedel betrokken belangen en voor de wijze waarop hij bij dat beheer of die afwikkeling uiteenlopende, soms tegenstrijdige belangen tegen elkaar afweegt. De aansprakelijkheid van de curator *in zijn hoedanigheid* dient te worden beoordeeld aan de hand van de (gewone) maatstaven van artikel 6:162 BW. Dit betekent dat sprake moet zijn van een onrechtmatige daad bestaande uit een inbreuk op een recht of een doen of nalaten in strijd met een wettelijke plicht of de maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm, die aan de curator kan worden toegerekend. Algemeen wordt aangenomen dat het voor de hand ligt daarbij aansluiting te zoeken bij de maatstaf van het *Maclou*-arrest, met dit verschil dat voor persoonlijke aansprakelijkheid ook is vereist dat de curator een persoonlijk verwijt van zijn handelen kan worden gemaakt. Daarvoor is vereist dat de curator heeft gehandeld terwijl hij het onjuiste van zijn handelen inzag dan wel redelijkerwijze behoorde in te zien (zie ook HR 5 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:199).

Nu geïntimeerde geen grieven heeft gericht tegen het oordeel dat de bewindvoerder niet in persoon aansprakelijk is, ligt in dit hoger beroep alleen de vraag voor of de bewindvoerder in zijn hoedanigheid van bewindvoerder aansprakelijk is voor de door geïntimeerde geleden schade.

4.2

Grief I is gericht tegen het oordeel van de kantonrechter dat de weigering van DA Retail om haar pandrecht op de bedrijfsvoorraden vrij te geven bij een verkoop aan geïntimeerde niet eerder dan omstreeks 19 maart 2015 concreet ter sprake is gekomen en dat daarover niet met geïntimeerde is overlegd.

Grief II houdt in dat de kantonrechter ten onrechte heeft geoordeeld dat het niet voeren van overleg met geïntimeerde (over de weigering door DA Retail) steun kan bieden aan het oordeel dat de bewindvoerder onrechtmatig jegens geïntimeerde

heeft gehandeld. *Grief III* houdt in dat de kantonrechter ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de bewindvoerder, gelet op voornoemde omstandigheden, jegens geïntimeerde niet zorgvuldig heeft gehandeld door daags na het afblazen van de gunning een onderhands traject te starten met D sr. en geïntimeerde — als hoogste bieder — zonder toekenning van enige vergoeding van nodeloos gemaakte kosten te passeren. In dit verband betoogt de bewindvoerder tevens dat de kantonrechter ten onrechte een aanvullend verwijt in feitelijke zin heeft ingevlochten, namelijk dat de bewindvoerder geïntimeerde heeft gepasseerd 'zonder toekenning van enige vergoeding van nodeloos gemaakte kosten'. *Grief IV* houdt in dat de kantonrechter met de toevoeging 'zonder toekenning van enige vergoeding van nodeloos gemaakte kosten' een norm heeft gehanteerd welke niet in de rechtspraak aanvaard is en welke bovendien in strijd is met een aan de bewindvoerder uitdrukkelijk toekomende bevoegdheid, te weten intrekking van de gunningsprocedure. *Grief V* houdt in dat de kantonrechter met zijn oordeel dat de bewindvoerder, nu hij de goederen na het biedingsproces heeft verkocht aan D sr. zonder enige vergoeding aan geïntimeerde van de door hem gemaakte kosten, de belangen van geïntimeerde onrechtmatig heeft veronachtzaamd, een ander verwijt aan de bewindvoerder maakt dan geïntimeerde aan zijn vordering ten grondslag heeft gelegd en mitsdien buiten de rechtsstrijd is getreden.

Met *grief VI* bestrijdt de bewindvoerder de omvang van de toegewezen schadevergoeding, de wettelijke rente daarover en de proceskosten.

4.3

De grieven *grief III (ten dele)* en *grief V* hebben de verste strekking nu zij inhouden dat de kantonrechter de grenzen van de rechtsstrijd zou hebben veronachtzaamd. Volgens de bewindvoerder heeft de kantonrechter met zijn oordeel dat de bewindvoerder geïntimeerde niet mocht passeren zonder toekenning van enige vergoeding van nodeloos gemaakte kosten, een feitelijke grondslag bijgebracht die geïntimeerde niet zelf had aangevoerd. Geïntimeerde zou in eerste aanleg aan de bewindvoerder slechts het verwijt hebben gemaakt dat hij na het afblazen van de gunningsprocedure niet alsnog met de hoogste bieder (geïntimeerde) in onderhandeling is getreden. Bij bespreking van die klacht heeft de bewindvoerder echter geen belang nu geïntimeerde in elk geval in hoger beroep zich op het standpunt heeft gesteld dat de bewindvoerder hem schadeloos had moeten stellen (memorie van antwoord sub 25). De *grief III (ten dele)* en *grief V* kunnen daarom geen doel treffen.

4.4

De grieven *I, II, III (ten dele), IV* lenen zich voor gezamenlijke behandeling. Het hof stelt voorop dat het de bewindvoerder vrijstond niet aan geïntimeerde te gunnen, nu de bevoegdheid tot gunning uitdrukkelijk was voorbehouden. Dat wordt niet anders doordat in een eerder stadium wel aan geïntimeerde was gegund. De rechter-commissaris had immers met zijn beschikking door die beslissing een streep gehaald waarna een nieuwe situatie was ingetreden. Dit uitgangspunt staat ook niet ter discussie. De kern van het verwijt van geïntimeerde is dat de bewindvoerder onrechtmatig heeft gehandeld door na het afbreken van de gunningsprocedure, zonder toekenning van schadevergoeding aan geïntimeerde, alleen met D sr. verder te onderhandelen en met hem te contracteren. Geïntimeerde grondt dat verwijt op de stelling dat hij de hoogste bieder was en dat (een van) de door de bewindvoerder aangevoerde reden(en) om niet aan hem te gunnen en de gunningsprocedure af te breken, te weten dat DA Retail als pandhouder te kennen zou hebben gegeven dat zij niet bereid was om haar pandrecht bij een verkoop aan geïntimeerde vrij te geven, pas 'achteraf is opgekomen', dat wil zeggen nadat de gunningsprocedure was afgebroken. De bewindvoerder heeft dat gemotiveerd betwist. Volgens de bewindvoerder was deze omstandigheid hem voor ultimo februari 2015 (voordat geïntimeerde zijn laatste bod uitbracht) bekend geworden en heeft hij geïntimeerde daarover toen geïnformeerd. Anders dan geïntimeerde betoogt, rust de bewijslast in deze op grond van de hoofdregel van artikel 150 Rv op hem. Geïntimeerde dient immers zijn beroep op onrechtmatige daad met feiten en omstandigheden te staven. Van een bevrijdend verweer door de bewindvoerder is geen sprake. Geïntimeerde heeft ter zake geen voldoende concreet en specifiek bewijsaanbod gedaan. Het hof ziet geen reden hem ambtshalve tot dit bewijs toe te laten. Daarmee is deze gestelde omstandigheid niet komen vast te staan. Daargelaten kan worden de vraag of, indien deze omstandigheid wel zou zijn komen vast te staan, dit voldoende zou zijn geweest om te oordelen dat de bewindvoerder in dat geval onrechtmatig heeft gehandeld door na de beslissing om niet te gunnen onderhands aan D sr. te verkopen zonder schadeloosstelling van geïntimeerde.

4.5

Geïntimeerde verwijt de bewindvoerder subsidiair dat hij geen kort geding heeft aangespannen tegen DA Retail en/of dat de bewindvoerder hem niet de gelegenheid heeft geboden met DA Retail in overleg te treden over oplossingen, waaronder voortzetting van de winkel in DA stijl onder leiding van geïntimeerde. De bewindvoerder heeft zich op het standpunt gesteld dat dit teveel gedoe en vertraging zou hebben geven, terwijl de zomer eraan zat te komen en de winkel in het belang van de boedel open moest. Verder heeft hij erop gewezen dat met de verkoop aan D sr. ook de werkgelegenheid van appellant jr. gewaarborgd was en de drogisterij in de familie kon blijven.

4.6

Het hof herhaalt (zie rov. 4.1) dat aan de bewindvoerder, voor zover hij niet gebonden is aan regels, een ruime mate van vrijheid toekomt. Hij dient zich te richten naar het belang van de boedel, maar het is in beginsel aan zijn inzicht overgelaten op welke wijze en langs welke weg dat belang het beste kan worden gediend. Hetzelfde geldt voor de wijze waarop hij rekening houdt met andere bij het beheer en de afwikkeling van de boedel betrokken belangen en voor de wijze waarop hij bij dat beheer of die afwikkeling uiteenlopende, soms tegenstrijdige belangen tegen elkaar afweegt. Gesteld noch gebleken is dat de bewindvoerder na zijn beslissing om niet te gunnen gebonden was aan regels ten aanzien van de vraag hoe verder te handelen. De door geïntimeerde voorgestelde routes waren ongetwijfeld in zijn belang geweest, maar het hof ziet niet in dat de bewindvoerder, die het belang van de boedel moest dienen en die daarbij een grote mate van vrijheid had, onrechtmatig jegens geïntimeerde zou hebben gehandeld door te handelen zoals hij heeft gedaan. Het enkele gegeven dat geïntimeerde tijdens de gunningsprocedure de hoogste bieder was geweest, is daartoe onvoldoende.

Voor zover geïntimeerde verder nog heeft gesteld dat de bewindvoerder hem heeft gebruikt in die zin dat geïntimeerde slechts nodig was om de prijs op te drijven maar de bewindvoerder al die tijd van plan is geweest geïntimeerde 'af te serveren', is die stelling onvoldoende onderbouwd.

4.7

Al met al zijn er onvoldoende feiten en omstandigheden komen vast te staan om te kunnen oordelen dat de bewindvoerder in zijn hoedanigheid van bewindvoerder onrechtmatig heeft gehandeld door na afbreken van de gunningsprocedure met D sr. in onderhandeling te treden, zonder schadeloosstelling van geïntimeerde. Het hof merkt nog op dat een beroep op het leerstuk van de afgebroken onderhandelingen niet is gedaan. Dat laat zich ook bezwaarlijk indenken, nu geen sprake was van vrije onderhandelingen maar een gunningsprocedure met het voorbehoud van gunning.

4.8

De *grievens I, II, III (ten dele), IV* treffen doel en leiden ertoe dat de vorderingen van geïntimeerde alsnog moeten worden afgewezen. *Grief VI* slaagt in die zin dat geïntimeerde als de in het ongelijk te stellen partij alsnog in de kosten van de eerste aanleg zal worden verwezen. Voor het overige behoeft die grief geen bespreking.

5. De slotsom

5.1

Het hoger beroep slaagt. Het hof zal het bestreden vonnis van de kantonrechter vernietigen en, opnieuw rechtdoende, de vordering van geïntimeerde afwijzen.

5.2

Als de in het ongelijk te stellen partij zal het hof geïntimeerde in de kosten van beide instanties veroordelen.

De kosten voor de procedure in eerste aanleg aan de zijde van de bewindvoerder zullen worden vastgesteld op: nihil aan verschotten (griffierecht) en € 500 (2 punten x tarief € 250) aan salaris gemachtigde.

De kosten voor de procedure in hoger beroep aan de zijde van de bewindvoerder zullen worden vastgesteld op € 391,75 aan verschotten (€ 77,75 exploitkosten en € 314 griffierecht) en € 1.788 (2 punten x tarief II à € 894) aan salaris advocaat. Een en ander vermeerderd met de wettelijke rente als gevorderd.

De beslissing

Het hof, rechtdoende in hoger beroep:

vernietigt het vonnis van de rechtbank Noord-Nederland, locatie Leeuwarden, sector kanton, van 21 juni 2016;

en doet opnieuw recht:

wijst de vorderingen van geïntimeerde af;

veroordeelt geïntimeerde in de kosten van beide instanties, tot aan de bestreden uitspraak aan de zijde van de bewindvoerder wat betreft de eerste aanleg vastgesteld op nihil voor verschotten en op € 500 voor salaris overeenkomstig het liquidatietarief en tot aan deze uitspraak wat betreft het hoger beroep vastgesteld op € 391,75 voor verschotten en op € 1.788 voor salaris overeenkomstig het liquidatietarief, te voldoen binnen veertien dagen na dagtekening van dit arrest, en — voor het geval voldoening binnen bedoelde termijn niet plaatsvindt — te vermeerderen met de wettelijke rente te rekenen vanaf bedoelde termijn voor voldoening;

verklaart dit arrest voor zover het de hierin vermelde proceskostenveroordeling betreft uitvoerbaar bij voorraad.